

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - broj četrnaest

Jeff Pippenger

2025-12-20

Broj četrnaest

Povijest „čudesnih Božjih djela” također je predstavljena proročkim pitanjem „dokle”. Povijest prikazana u ta dva, i mnogim drugim simbolima, predstavlja vrijeme pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. U tom razdoblju vodi se rasprava o istinskoj i o mnogim drugim lažnim porukama poznoga dažda. Postoji samo jedna istinska poruka poznoga dažda. Tijek svete povijesti u kojoj Bog čini svoja čudesna djela smješten je u kontekst Joelove knjige, gdje je „novo vino” uskraćeno jednoj skupini, dok se izlijeva na drugu skupinu.

Postoji nekoliko suprotnosti u knjizi proroka Joela koje valja uočiti. Korijen riječi „prispodoba” znači „stavljanje uz”, te po svojoj naravi uključuje suprotnost dviju skupina. Ranije smo se dotaknuli nekih od tih „suprotnosti” u knjizi proroka Joela, ističući da je vijenac oholosti koji nose pijanci što vladaju Jeruzalemom suprotstavljen onima koji nose vijenac slave. Još nismo izložili kako je simbol radosti suprotan, ali istodobno i pandan tomu da se netko postidi, no jest, i namjeravamo to pokazati. Predmet alfe i omega također se nalazi u knjizi proroka Joela, a to načelo prema kojemu prvo predočuje posljednje također potvrđuju Petrove dvije propovijedi u knjizi Djela apostolskih.

Drugo poglavlje Djela apostolskih zbiva se na Pedesetnicu u 9 sati ujutro (treća ura), a treće poglavlje o devetoj uri (15 sati), u vrijeme večernje žrtve. U drugom poglavlju Djela poruka koju Petar naviješta izrečena je u gornjoj sobi privatne kuće, no njegova propovijed u trećem poglavlju održana je u hramu. Ta su dva događaja povezana pozivom na pokajanje na oba skupa. Ista poruka, dva zemljopisna mjesta koja predstavljaju simbol udvajanja unutar pedesetne poruke, podijeljene između predvorja i hrama. U jedanaestom poglavlju Otkrivenja Ivanu je rečeno da izmjeri hram, ali da izostavi predvorje jer je dano poganima.

I dana mi je trska slična štapu; i anđeo stade govoreći: Ustani i izmjeri hram Božji, i žrtvenik, i one koji se u njemu klanjaju. Ali vanjsko dvorište hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dano poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11,1.2.

Tako udvostručenje dviju propovijedi i razdvajanje mjesta tih dviju propovijedi ukazuje na dvije skupine slušatelja za kasnu kišu u knjizi proroka Joela. Jedna skupina su neznabošci izvan hrama, a druga su Židovi u hramu. U sudu nad živima najprije se sudi domu Božjemu, i od 11. rujna do nedjeljnog zakona sudi se hramu, a od nedjeljnog zakona do završetka vremena ljudske kušnje sudi se neznabošcima. Taj se sud odvija tijekom kasne kiše koju je Petar prepoznao kao izloženu u knjizi proroka Joela. Ono što su predvorje (neznabošci) i hram (Božja crkva) u toj podjeli predstavljali u 2. i 3. poglavlju Djela apostolskih, to je također razlika u Joelu između rane kiše i kasne kiše. Rana je kiša stigla 11. rujna i izlijeva se dok se sudi Božjem hramu. Kada taj proces

bude dovršen, kasna se kiša izljujeva na neznabošce u predvorju.

Veselite se, dakle, sinovi sionski, i radujte se u Gospodinu, Bogu svome; jer vam je dao ranu kišu umjereno, i učinit će da za vas siđe kiša, rana kiša i kasna kiša, u prvome mjesecu. Joel 2,23.

Trenutačno mi nije cilj utvrđivati proročku razliku između radosti i posramljenosti, ali redak obavještava Božji narod da se „veseli“ zbog poruke o poznom daždu. Poruka o poznom daždu proizvodi proročku radost u Božjem narodu. Rečeno to, predmet ranog ili prvog dažda, nakon kojega slijedi pozni daž, prikaz je kamena spoticanja koji je bio odbačen i kojemu su se divili. Simbol ugaonoga kamena koji naposljetku postaje zaglavnim kamenom jest ono što je čudesno u očima i Boga i Njegova naroda.

Čudesni kamen predstavlja Alfu i Omegu proročanstva. Načelo alfe i omega u pogledu proročke primjene iznova se poistovjećuje s Alfom i Omegom u Njegovoj Riječi, a On jest Riječ. Iz toga razloga, ono što je o ovom načelu objavljeno, objavljeno je nama i našoj djeci do vijeka. Godina 1863. jest zaglavni kamen biblijskog proroštva, i ona je zaglavni kamen razdoblja trećega anđela od 1844. do 1863. godine. Godina 1844. bila je kamen temeljac, a 1863. zaglavni kamen toga proročkog razdoblja. Razdoblje od 1844. do 1863. ustanovljeno je proročko razdoblje, jednako tako ustanovljeno kao i razdoblje od 538. do 1798. Činjenica da čovječanstvo ne zna nešto što je Bog ustanovio, ne čini tu stvar neustanovljenom!

Prethodni članak završili smo sljedećim odlomkom.

„Pokazano mi je da je njegov odnos prema Božjem narodu u nekim pogledima bio sličan odnosu Mojsija prema Izraelu. Bilo je onih koji su mrmljali protiv Mojsija u nepovoljnim okolnostima, a bilo je i onih koji su mrmljali protiv njega.“ Testimonies, sv. 3, 85.

Godine 1863. James White predstavljao je „u nekim pogledima“ „Mojsija Izraelu“.

Razdoblje od 1844. do 1863. bilo je predoznačeno razdobljem od izbavljenja na Crvenome moru do prvoga Kadeša. Prvi Kadeš jest alfa, a drugi Kadeš omega — pružajući dva četrdesetogodišnja razdoblja koja vode do Kadeša, a oba su završila pobunom.

Duh Proroštva usklađuje prijelaz preko Crvenoga mora s velikim razočaranjem iz 1844. godine. Biblija usklađuje prijelaz preko Crvenoga mora s križem, a sestra White potvrđuje da je razočaranje učenika na križu bilo predlika velikoga razočaranja iz 1844. godine. Gospodnja je volja bila da se pođe izravno u Obećanu zemlju, a zemljopisni pokazatelj ulaza u Obećanu zemlju bio je Jerihon, gdje su upravo u ovom drugom tjednu prosinca 2025. arheolozi upravo iskopali drevni Jerihon — samo da bi na svoje zaprepaštenje ustanovili da su svi srušeni zidovi koje su ondje otkrili pali prema van, a ne prema unutra, kao što uvijek bude tijekom opsade. U drevnoj opsadi zidovi su bili obarani i gurani prema unutrašnjosti. S Jerihonom nije bilo tako.

Nar je klicao kad su svećenici zatrubili u trube; i dogodi se, kad je narod čuo zvuk trube i povikao iza svega glasa, da se zid srušio na svom mjestu, te je narod ušao u grad, svaki pravo preda se, i osvojiše grad. Jošua 6,20.

Arheolozi su također pronašli posude s hranom, što pokazuje da, kada su se zidovi srušili, nije bila riječ o dugotrajnoj, iscrpljujućoj opsadi. To je također odgovorilo na pitanje među arheolozima zašto biblijski zapis o padu Jerihona navodi da su oni išli „gore” u Jerihon preko brežuljka ili uspona, za koji sada znaju da je nastao kada su se zidovi srušili prema van.

Prva prepreka koja je navijestila ulazak u Obećanu Zemlju bio je Jerihon, grad utjecaja i bogatstva. Jerihon je 1863., a Jerihon je predmet biblijskog proroštva, ne samo kao ilustracija razdoblja nedjeljnog zakona, nego i u vezi sa svojim padom i usponom. Jerihon je također imao vlastito posebno proročko prokletstvo izrečeno nad njim. Jošua je izrekao prokletstvo nad čovjekom koji bi ponovno sagradio Jerihon te je time označio da će čovjek koji ponovno sagradi Jerihon izgubiti svoje najmlađe i najstarije sinove tijekom ponovne izgradnje toga prokletoga grada. Jedan je sin trebao biti izgubljen pri polaganju temelja, a drugi pri podizanju vrata. To se proroštvo ispunilo, a izvještaj o njegovu ispunjenju zabilježen je u Bibliji, čime je Jerihon postao utvrđen biblijski simbol.

U njezinoj povijesnoj propasti i u njezinu proročkom prokletstvu, nakon čega slijedi povijesno ispunjenje toga proročanstva, nalazimo tri svjedoka koji govore o Jerihonu 1863. godine. Sva ta tri svjedočanstva treba primijeniti na 1863. godinu. Ta tri svjedoka stoje zajedno upravo kao što tri Mojsija proročki stoje na kraju svojih odgovarajućih četrdesetogodišnjih razdoblja. Jedno od tih četrdesetogodišnjih razdoblja jasno je usklađeno s milleritskom poviješću, čime se utvrđuje da se sva tri prikaza Mojsija na kraju svakog četrdesetogodišnjeg razdoblja podudaraju s poviješću 1863. godine — poviješću trećega anđela.

Dva od ta tri svjedočanstva o Mojsijevih četrdeset godina završavaju u Kadešu; treći završetak četrdeset godina bio je rijeka Jordan, a završetak drugoga bilo je Crveno more. Završetak prvih četrdeset godina bio je Mojsijev bijeg iz Egipta. Sva tri opisuju izlazak iz Egipta kao ispunjenje Abrahamova proročanstva o četiristo trideset godina ropstva u Egiptu.

Mojsijeva tri razdoblja od po četrdeset godina, čiji završeci (krunski dovršetak) predstavljaju prasluku izbavljenja iz Egipta, bila su ispunjenje Abrahamova proročanstva o sužanjstvu u egipatskom ropstvu i izbavljenju iz njega. Kao prorečeni izbavitelj obećanja Abrahamova saveza, sam je Mojsije započeo time što je bio spašen iz vode, kako i znači njegovo ime. Nakon toga Mojsije je vodio Božji narod kroz vode Crvenoga mora, a potom do obale izbavljenja, koju predstavlja rijeka Jordan. Alfa Mojsijeva života bilo je spasenje iz vode Nila, a omega spasenje predstavljeno vodom rijeke Jordana. Alfa Mojsijeva života, oslikana iskustvom određenim njegovim imenom i njegovim roditeljima, budući da su bili pobožni roditelji, znala je da je dijete bilo osuđeno na smrt, kao što će i on četrdeset godina poslije biti nakon što ubije Egipćanina. Kao pobožni roditelji koji su znali da njihov sin treba biti spašen od smrtno osude, pripravili su mu kovčeg koji je prešao iz hebrejskoga svijeta u egipatski svijet, upravo kao što je Mojsije na kraju četrdeset godina napustio egipatski svijet radi hebrejskoga svijeta.

Mojsije je u svome spasenju iz vode ponovio Noinu povijest. Sam prvi spomen Mojsija kao „izbavitelja” Abrahamova proročanstva saveza od četiri stotine i trideset godina bio je ponavljanje povijesti u kojoj je Bog stupio u savez s čovječanstvom, te je tako Abrahamovo savezno

proročanstvo o izabranom narodu sjedinio sa savezničkim obećanjem danim svemu čovječanstvu. To upućuje na krštenje u prijenosu djeteta Mojsija k faraonovoj kćeri, jer je smrt priznata djelom roditelja, ukop je prikazan kovčegom na vodi, a uskrsnuće je faraonova kći.

Mojsijev život započinje time što se predodnačuje krštenje Noinom korablom. To zatim znači da je od samoga početka broj „8” povezan s Mojsijem, jer je korijen njegova savezничkog odnosa započeo brojem „8” iz Noinog saveza, a njegova je zadaća bila ustanoviti obred obrezanja osmoga dana. Potom je bio iskušán i pao je upravo na tome obredu. Mojsijev život započinje krštenjem, a četrdeset godina poslije dolazi smrt (jednog Egipćanina) koja označuje točku u kojoj egipatski Mojsije umire i postaje isključivo sin Abrahamov. Početak i završetak prvih četrdeset godina Mojsijeva života predstavljeni su krštenjem. Prvo je označilo prijelaz od Hebreja prema Egipćaninu, a posljednje od Egipćanina prema Hebreju. Četrdeset godina nakon toga Mojsije vodi Božji narod kroz krštenje Crvenoga mora, na putu prema krštenju na Jordanu, do kojega nikada nije stigao.

Božji je narod pod vodstvom Jošue ušao u Obećanu zemlju bez Mojsija, jer je on umro neposredno prije nego što se stiglo do krštenja na Jordanu. Mojsije je rekao, a Petar ponovio, da će Gospodin, Bog tvoj, podignuti proroka poput Mojsija. Prorok kojega je Mojsije predodnačavao bio je Krist, i On je započeo svoje djelo upravo ondje gdje je Mojsije stao. Svoje je djelo započeo na svome krštenju, a to je krštenje bilo upravo na onome mjestu gdje je Jošua krstio drevni Izrael kad su prešli Jordan u Obećanu zemlju. Evanđelja nas izvješćuju da je Ivan krštavao u Betabari, što je prijelazno mjesto i znači prijelaz skelom.

Crveno more simbol je pobune Egipta, potvrđujući da je Mojsijevo proročko svjedočanstvo u ovom pogledu istinito. Rijeka Nil do Crvenoga mora (koje se katkad naziva rijekom), pa dalje do Jordana. Mojsije, čije ime znači „spašen iz vode“, započinje i završava svoje svjedočanstvo na vodi izbavljenja, a svaka od tih voda očituje dvije skupine štovatelja.

Prvih četrdeset godina Mojsijeva života predstavlja poruku prvoga anđela, a drugih četrdeset godina drugoga anđela; treće razdoblje predstavlja trećega. Ta tri anđela posjeduju vlastita osobita proročka obilježja, kao što je i to da su sve tri poruke sadržane u prvoj poruci. Taj smo fenomen javno prikazivali godinama u vezi s prva tri poglavlja knjige proroka Daniela.

Daniel se u prvom poglavlju bojao Boga i odbio jesti babilonsku hranu, a Bog ga je proslavio u drugom, prehranbenom i vidnom ispitu koji je uslijedio, što je dovelo do suda i trećeg ispita koji je proveo sam Nabukodonozor. Danielovo prvo poglavlje predstavlja prvoga anđela iz Otkrivenja četrnaest koji objavljuje: „Bojte se Boga“, „podajte mu slavu“, kao što je Daniel učinio u drugom prehranbenom i vidnom ispitu, jer je „došao čas suda“ nad Nabukodonozorom.

Prvih četrdeset godina Mojsijeva života započelo je zato što su se njegovi roditelji bojali Boga. Kad je faraonova kći ugledala košaru na vodi, Mojsije je prošao drugu kušnju, koja je vizualna kušnja. Tada je faraonova kći prosudila da on ne treba umrijeti. Sud je također došao na kraju prvih četrdeset godina, kad je ubio Egipćanina i morao pobjeći iz Egipta.

U drugih četrdeset godina, drugi anđeo iz Otkrivenja četrnaest, koji objavljuje pad Babilona, bio je predložen padom Egipta. U tom padu, na kraju četrdeset godina, očitovao se silna objava Božje sile, kao što je bila i na kraju poruke drugoga anđela tijekom Ponoćnoga poklika 1844.

Trećih četrdeset godina započinje izricanjem presude smrti gotovo nad cijelom zajednicom, a završava presudom smrti nad vođom te zajednice.

Sestra White prepoznaje da je naše djelo sjediniti poruke trojice anđela.

„Gospodin se sprema kazniti svijet zbog njegova bezakonja. Sprema se kazniti vjerska tijela zbog njihova odbacivanja svjetla i istine koji su im dani. Velika poruka, koja objedinjuje poruke prvoga, drugoga i trećega anđela, treba biti objavljena svijetu. To treba biti srž našega rada.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 950.

Prvih četrdeset godina Mojsijeva života predstavlja prvog anđela iz Otkrivenja četrnaest, a njegovo drugo razdoblje od četrdeset godina predstavlja drugog anđela, dok treće razdoblje od četrdeset godina predstavlja trećeg anđela. Naša „velika poruka“ jest sjediniti „poruke prvog, drugog i trećeg anđela“, čime se sva tri Mojsijeva simbola smještaju u 1863. godinu, a stoga i tri Mojsija u vrijeme zakona o nedjelji.

Razdoblje od 1844. do 1863. obuhvaća dva svjedoka obaju četrdesetogodišnjih razdoblja koja su vodila do Kadeša. Nadahnuće utvrđuje da treći ne može postojati bez prvoga i drugoga; prvih četrdeset godina Mojsijeva života također moraju predstavljati razdoblje od 1844. do 1863. Mojsije ubija Egipćanina 1863., zajedno s Mojsijem koji svojom palicom vlasti udara u Stijenu, a također i kada Mojsije traži da vidi Božju slavu u povijesti pobune sa zlatnim teletom. Kod 1863. i nedjeljnoga zakona postoje tri Mojsija, i svi su stari četrdeset godina.

Svako od triju Mojsijevih razdoblja sadrži izbavljenje po vodi; Mojsije u košari podudara se s Mojsijem kroz Crveno more, što se podudara s Mojsijem dvaput na rijeci Jordanu: Nil, Crveno more i dvaput na Jordanu. Vode izbavljenja prikazane su u svakome od triju razdoblja, jer se sva podudaraju s razdobljem kada se voda izbavljenja izlijeva tijekom razdoblja kasne kiše.

Na kraju trećega razdoblja od četrdeset godina Mojsije je svojim štapom udario u Stijenu. Na kraju drugih četrdeset godina njegov je štap razdijelio Crveno more. Na kraju prvih četrdeset godina odbacio je štap egipatske vlasti i izabrao trpjeti sa svojim narodom.

Na kraju prvoga razdoblja umro je jedan Egipćanin, a na kraju drugoga razdoblja umrli su vojska, prvorodenci i vodstvo Egipta. Na kraju trećega razdoblja pomrli su narod Izraela, Aron i Mojsije. To su tri usporedne povijesti koje, „redak na redak“, svaka predstavljaju razdoblje od 1844. do 1863. godine — povijest trećega anđela, koja zauzvrat predstavlja razdoblje od 11. rujna do nedjeljnoga zakona, te pentekostno vrijeme kada se izlijevaju vode izbavljenja.

Mojsije je prisutan u obje pobune u Kadešu, a pobune u Kadešu ujedno su i zaglavni kamenovi svojih pripadajućih razdoblja. Obje predstavljaju 1863., koja je također zaglavni kamen razdoblja trećega anđela, počevši s alfom 1844. pa sve do zaglavnoga kamena 1863. Kada se razmatra čudesna svjetlost kamena koji započinje kao temelj, a završava kao zaglavni kamen, prepoznaje se

da je zaglavni kamen u proročkom smislu uvijek veći. Nekoliko kapi na početku pentekostnog razdoblja, koje vode do punoga izlivanja na zaglavnom kamenu na dan Pedesetnice, prikazuje ovu istinu.

Dana 11. rujna započelo je škropljenje, a završava pri punom izlivanju u vrijeme nedjeljnoga zakona. Ova istina prepoznaje Mojsijev grijeh u drugom i omega-Kadešu kao veći grijeh od pobune u prvom alfa-Kadešu. Alfa-pobuna proizvela je smrt čitavoga naroda, a omega-pobuna proizvela je smrt jednoga čovjeka (Mojsija), no grijeh toga jednoga čovjeka bio je veći od zajedničkoga grijeha čitavoga naroda. Čovjek koji griješi umire, i na toj razini nema razlike između Mojsijevih grijeha i grijeha bilo kojega drugog Izraelca, ali proročki je Mojsijevo drugo udaranje Krista bilo veće, jer je ono bilo krunski kamen toga četrdesetogodišnjeg razdoblja.

Pobuna Mojsija pri drugoj omega-Kadešu bijaše veći grijeh od pobune sinova Izraelovih koji su odbacili poruku Jošue i Kaleba. Mojsije proročki stoji na 1863., gdje umire u pustinji zbog svoje pobune. Mojsije također stoji na 1863., gdje prijašnji zavjetni narod umire u pustinji zbog svoje pobune, ali Mojsije nije sudjelovao u toj pobuni. Godina 1863. usklađena je sa zakonom o nedjelji, kao i Aronova pobuna sa zlatnim teletom. U toj povijesti, koja je usklađena s Kadešom, 1863. i zakonom o nedjelji, Mojsije se moli da vidi Božju slavu.

Kadeš predstavlja 1863. godinu, a Mojsije je prisutan u oba Kadeša; stoga, na temelju dvaju biblijskih svjedoka, koji su obojica zaglavni kamenovi, utvrđujemo da i treće četrdesetogodišnje razdoblje, koje ne završava u Kadešu, također predstavlja 1863. godinu. Ondje „Mojsije neposvećeni” ponovno razapinje Krista, odbacujući Stijenu. Godine 1863., i pri davanju Zakona na Sinaju, „Mojsije posvećeni” traži Božji karakter. Godine 1863. Mojsije predstavlja i mudru i ludu djevicu.

„Farizej i carinik predstavljaju dva velika razreda na koje se dijele oni koji dolaze štovati Boga. Njihova se prva dva predstavnika nalaze u prvoj dvojici djece koja su rođena na svijet.“
Isusove priče, 152.

Kod Kadeša i 1863. godine Mojsije predstavlja „dvije velike skupine na koje su” „podijeljeni oni koji” „štuju Boga”. Mojsije je primjer sto četrdeset i četiri tisuće, kao što je to i Petar.

„Za svaki od staleža koje predstavljaju farizej i carinik postoji pouka u povijesti apostola Petra. U svojem ranom učeništvu Petar je mislio da je jak. Poput farizeja, po vlastitoj procjeni nije bio ‘kao ostali ljudi’. Kada je Krist uoči svoje izdaje unaprijed upozorio svoje učenike: ‘Svi ćete se vi sablazniti o mene ove noći’, Petar je pouzdano izjavio: ‘Ako se i svi sablazne, ja neću.’ Marko 14,27.29. Petar nije poznavao vlastitu opasnost. Samopouzdanje ga je zavelo. Mislio je da je kadar odoljeti kušnji; ali nakon samo nekoliko kratkih sati došla je kušnja, i on se, psujući i zaklinjući se, odrekao svojega Gospodina.” Kristove priče, 152.

Pri nedjeljnom zakonu, koji je 1863., Petar predstavlja dvije skupine: one koji prime žig zvijeri ili one koji prime pečat Božji. Kad je Isus promijenio Šimunovo ime u Petar, to je simboliziralo sto četrdeset i četiri tisuće. To je razumijevanje također simbolizirano množenjem Petrova imena uporabom broja koji proizlazi iz položaja slova u engleskoj abecedi. Ako tu istu tehniku primijenimo na 1863., dobivamo 144.

Dva od triju Mojsijevih simbola koji se podudaraju s 1863. godinom utvrđuju da se i treće razdoblje također mora podudarati. Dvije kadeške linije prepoznaju priču o mudrim i ludim djevicama, a treće razdoblje označuje pokušaj da se ljudskim naporom ostvari božansko djelo. Uzdat se u ljudsku silu, kao što je Mojsije učinio s Egipćaninom, predstavlja pouzdanje u ljudsku vlast iznad zaređene vlasti.

Sestra White izjavljuje da je odnos njezina supruga „prema Božjem narodu bio u nekim pogledima sličan odnosu Mojsija prema Izraelu.” Godine 1863. Mojsija je predstavljao James White. Godine 1863. James White ubija Egipćanina, udara Krista po drugi put i moli se za pobunjenike koji su odbacili poruku „počinaka” što su je iznijeli Jošua i Kaleb. Mojsije je i luda djevica kada je po drugi put udario u Stijenu, i mudra djevica kada je posredovao za pobunjenike Izraelove.

Zaključit ćemo ovaj članak odlomkom iz četrnaestog poglavlja Knjige Brojeva, u kojem se Mojsije nalazi u 1863. godini, kada mu je dan pogled na Božju slavu u usporednoj povijesti prikazanoj pobunom sa zlatnim teletom.

U ovom odlomku Gospodin pita: „Dokle” će se morati baviti buntovnicima Izraela, što je isto pitanje koje je Izaija postavio Gospodinu u šestom poglavlju. Zapazite da Knjiga Brojeva smješta ovu povijest u razdoblje kada se zemlja rasvjetljuje Božjom slavom, kao što su i anđeli naznačili u trećem retku Izaije 6. 11. rujna bio je kamen temeljac povijesti od 1844. do 1863., a nedjeljni zakon je zaglavni kamen. Okvir u Brojevima nije ništa manje nego prikaz pjesme ili prispodobe o vinogradu, dok je drevni Izrael zaobiđen dok je Gospodin sklapao savez s Još uom.

I sva zajednica podiže glas svoj i stade vikati; i narod plaka one noći. I svi sinovi Izraelovi mrmljahu protiv Mojsija i protiv Arona; i sva zajednica reče im: O da smo pomrli u zemlji egipatskoj! ili o da smo pomrli u ovoj pustinji! I zašto nas je Gospod doveo u ovu zemlju, da padnemo od mača, te da naše žene i naša djeca budu plijen? Ne bi li nam bilo bolje da se vratimo u Egipat? I rekoše jedan drugomu: Postavimo sebi vođu pa se vratimo u Egipat.

Tada Mojsije i Aron padoše ničice pred svim zborom zajednice sinova Izraelovih. A Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, koji bijahu među onima što su izvidjeli zemlju, razdriješe svoje haljine. I progovoriše svemu zboru sinova Izraelovih govoreći:

Zemlja kroz koju smo prošli da je uhodimo, zemlja je veoma dobra. Ako je Jahvi milo u nama, tada će nas uvesti u tu zemlju i dat će nam je; zemlju kojom teče mlijeko i med. Samo se ne bunte protiv Jahve i ne bojte se naroda te zemlje; jer oni su nam kao kruh: njihova zaštita odstupila je od njih, a Jahve je s nama: ne bojte ih se.

Ali sva zajednica reče da ih treba zasuti kamenjem. Tada se slava Gospodnja pokaza u Šatoru sastanka pred svim sinovima Izraelovim. I Gospod reče Mojsiju: Dokle će me ovaj narod izazivati? I dokle mi neće vjerovati, uza sve znakove koje sam među njima pokazao?

Udarit ću ih pomorom i lišiti ih baštine, a od tebe ću učiniti narod veći i moćniji od njih.

I Mojsije reče Gospodinu: Tada će Egipćani čuti, jer si svojom moći izveo ovaj narod isred njih; i kazivat će to stanovnicima ove zemlje, jer su čuli da si ti, Gospodine, među ovim narodom, da se ti, Gospodine, pokazuješ licem k licu, da tvoj oblak stoji nad njima i da ideš

pred njima, danju u stupu od oblaka, a noću u stupu od ognja. Ako dakle pobiješ sav ovaj narod kao jednoga čovjeka, tada će narodi koji su čuli glas o tebi govoriti: Budući da Gospodin nije mogao uvesti ovaj narod u zemlju za koju im se zakleo, zato ih je pobio u pustinji.

A sada, molim te, neka se očituje velika sila Gospodina mojega, kao što si rekao govoreći: Gospodin je spor na gnjev i obiluje milosrđem, oprašta bezakonje i prijestup, ali nipošto ne oslobađa krivca, pohodeći bezakonje otaca na djeci do trećega i četvrtoga naraštaja. Oprosti, molim te, bezakonje ovoga naroda prema veličini svojega milosrđa, kao što si opraštao ovomu narodu od Egipta pa sve do sada.

I Jahve reče: Oprostio sam prema tvojoj riječi; ali tako mi života moga, sva će se zemlja ispuniti slavom Jahvinom.

Jer svi oni ljudi koji su vidjeli moju slavu i moja čudesa što ih učinih u Egiptu i u pustinji, i sada me iskušavali ovih deset puta, te nisu poslušali moj glas, zacijelo neće vidjeti zemlju za koju se zakleh njihovim ocima, niti će je vidjeti ijedan od onih koji su me razjarili. Ali moj sluga Kaleb, jer je u njemu bio drukčiji duh i potpuno me slijedio, njega ću uvesti u zemlju u koju je išao, i njegovo će je potomstvo posjedovati. (A Amalečani i Kanaanci prebivahu u dolini.) Sutra se okrenite i pođite u pustinju putem k Crvenome moru.

I Jahve progovori Mojsiju i Aronu, govoreći: Dokle ću podnositi ovu zlu zajednicu koja mrmlja protiv mene? Čuo sam mrmljanja sinova Izraelovih kojima mrmljaju protiv mene. Reci im: Tako ja živ bio, govori Jahve, kako ste govorili meni na uši, tako ću vam i učiniti: vaša će mrtva tijela popadati u ovoj pustinji; i svi od vas koji ste bili popisani, prema svemu broju svojemu, od dvadeset godina naviše, koji ste mrmljali protiv mene, zacijelo nećete ući u zemlju za koju sam se zakleo da ću vas nastaniti u njoj, osim Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova. Ali vašu djecu, za koju ste rekli da će biti plijen, njih ću uvesti, i oni će upoznati zemlju koju ste prezreli. A što se vas tiče, vaša će mrtva tijela popadati u ovoj pustinji. I vaša će djeca lutati pustinjom četrdeset godina i nositi vaše bludništvo, dok se vaša mrtva tijela ne potroše u pustinji. Prema broju dana u kojima ste uhodili zemlju, četrdeset dana, za svaki dan po godinu, nosit ćete svoje bezakonje, četrdeset godina, i spoznat ćete moje povlačenje obećanja.

Ja, Jahve, rekao sam: zasigurno ću to učiniti svemu tomu zlom zboru koji se sabrao protiv mene: u ovoj će pustinji biti uništeni i ondje će pomrijeti. A ljudi koje je Mojsije poslao da izvide zemlju, koji su se vratili i naveli sav zbor da mrmlja protiv njega, pronoseći zlu klevetu o zemlji, upravo ti ljudi koji su pronijeli zao izvještaj o zemlji pomrli su od kuge pred Jahvom.

Ali Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, od onih ljudi koji su otišli da izvide zemlju, ostadoše živi. Brojevi 14,1–38.

Nastavit ćemo ove misli u sljedećem članku.